

בס"ד. שיחת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א "דברי כבושין" תענית אסתר ה'תנש"א, לאחר תפילת המנחה

– בלתי מוגה –

כשמתאספים יחדיו ביום שנקרא בכתוב בשם "עת רצון", צריך להתווסף בגילוי הרצון של כל יהודי לחבירו – ע"י קיום מצות "ואהבת לרעך כמוך", ועד, ל"כמוך" ממש.

כלומר: נוסף לזה שהחיוב ד"ואהבת לרעך כמוך" הוא בכל יום, כמ"ש אדה"ז בסידורו שבכל יום ויום (כולל שבתות ויו"ט, ימים נוראים ויוה"כ) "נכון לומר קודם התפילה – לא להסתפק בקבלה על עצמו במחשבה בלבד, אלא בדיבור דוקא, ויתירה מזה: "עקימת פיו היא מעשה" – ואהבת לרעך כמוך", ורק לאח"ז מתחילים להתפלל.

ועד, שגם בתחילת התפילה מודגש הענין ד'אהבת ישראל': "מה טובו אהליך יעקב משכנתך ישראל". והיינו, שבזה מודגש איך שכל יהודי נמצא עם יהודים נוספים, "אהליך". ולא רק באופן ד"אהל" (דירת עראי), אלא כהמשך הכתוב – "משכנתך", ש"משכן" קאי על בית שהוא דירת קבע. ועד לתכלית הקביעות – שהרי "משכן" קאי גם על בית-המקדש – שלימות הקביעות. [ולהוסיף, שהסדר בכתוב הוא מלמטה למעלה: "אהליך" ואח"כ "משכנתך". וע"ד השמות "יעקב" ו"ישראל" (דכתיבי גבי "אהליך" ו"משכנתך"), שבתחילה נקרא בשם "יעקב" דקאי על העבודה בעיני 'עקב', ואח"כ בשם "ישראל" דקאי על העבודה בעיני 'ראש'].

ורק לאחרי הקדמת הקבלה דמצות "ואהבת לרעך כמוך", והתחלת התפילה ב"מה טובו גו" שתוכנו מורה על אהבת ישראל – ממשיכים בשאר עיני התפילה.

וכל זה הוא, כאמור, בכל יום. ועאכו"כ בעמדנו בימי סגולה ורצון – "עת רצון", אזי כל עינים אלו (דאהבת ישראל) הם "ביתר שאת ויתר עז". ויתירה מזה: אזי הם בגלוי יותר, ובהדגשה יותר וכו'.

ויש לקשר זה גם עם ההפטורה – שאע"פ שאמירת ההפטורה היא לאחרי משך זמן מהתחלת עבודת היום באמירת "מה טובו", ומאז ישנם ריבוי עיני עבודה בכל הג' קוין דתורה עבודה וגמ"ח, הרי "הפטורה" היא גם מלשון סיום ושלימות כל העבודות שלפניה. ובהפטורה גופא, בסיומה וחותרמה: "עוד אקבץ עליו לנקבציו".

– שבזה מודגש ג"כ הענין דאהבת ישראל, ועד לתכלית השלימות שבזה.

והיינו: שבנוסף ל"נקבציו" דקאי על העבודה דבנ"י (אתערותא-דלתתא) שעושים את כל מה שביכלתם שיהי' ה"קבוץ גלויות", ע"י קבוץ של כו"כ מבנ"י – בכלל. וביתר שאת ויתר עז: ע"י קבוץ של בנ"י בזמני התפילה. ובתפילה גופא ה"ז ביתר שאת ויתר עז בתפילת המנחה, וכמובן מזה שאפילו אליהו הנביא לא נענה אלא בתפילת המנחה

– שאליהו הנביא זכור לטוב, ומבשר טוב, יבשר תומ"י ממש את בשורת הגאולה האמיתית והשלימה, שאז יקויים בתכלית השלימות תוכן הכתוב: "עוד אקבץ עליו לנקבציו". והיינו, שבנוסף להעבודה ד"נקבציו" מצד בנ"י –

נעשה גם "עוד אקבץ עליו" ע"י הקב"ה, דקאי על האתערותא דלעילא הבאה לאחרי אתערותא דלתתא. ובזה גופא, בב' האופנים: לא רק האתעדל"ע התלויה באתעדל"ת הקודמת לה, אלא גם האתעדל"ע שלמעלה מאתעדל"ת. ובזה גופא, בב' האופנים: לא רק

האתעדל"ע שלמע' מאתעדל"ת אבל יש לה ערך ושייכות לאתעדל"ת, אלא גם האתעדל"ע שהיא שלא-בערך כלל לאתעדל"ת. – שעי"ז נעשה ה"קבוץ" (שתוכנו אהבת ישראל) באופן דשלימות שלמע' משלימות.

ויתירה מזה, מדיוק לשון הכתוב "עוד אקבץ גו", מובן, דקאי על תכלית השלימות בקיבוץ גליות – עד כדי כך שלא שייך להוסיף בזה עוד יותר. משום דאם שייך להוסיף בקיבוץ, הרי אין-זה "עוד" בשלימות, מכיון שהקב"ה צריך להשלים (כביכול) את הקיבוץ גליות.

ועפ"ז מובן, שלאמיתתו של דבר ובפנימיות הענינים, הכתוב "עוד אקבץ עליו לנקבציו" קאי (רק) על הקיבוץ שיהי' במעמד ומצב דגאולה. ויתירה מזה, בגאולה גופא: גאולה האמיתית. ויתירה מזה, גאולה האמיתית והשלימה – השלימות באמיתית הגאולה. שדוקא אז (בדרגא הכי נעלית בגאולה גופא) יקויים הקיבוץ גליות בתכלית השלימות (– שלמע' מהקיבוץ גליות דבית ראשון (וכ"ש דבית שני) שלא נכללו בו עשרת השבטים, משא"כ) בגאולה האמיתית שתהי' גם שלימה, ועד לתכלית השלימות שאין למעלה משלימות זו!

ויש להוסיף ביאור בזה (שבגאולה גופא ישנה גאולה למע' מגאולה), בהקדים ביאור החילוק שבין ערב-פורים ופורים בקביעות שנה זו, שערב פורים חל ביום הרביעי דפ' כי תשא, ופורים חל ביום החמישי:

תוכן השיעור חומש (דחת"ת) דיום הרביעי הוא: הבקשה (דמשה רבינו) דהגאולה שקשורה לי"ג מדות הרחמים, כולל גם ההבטחה של הקב"ה – "הבטיחו שאינן חוזרות ריקם" – בנוגע לגאולה, שכ"ז בא כתוצאה מזה ש"ואדעך בשם". משא"כ הגילוי די"ג מדות הרחמים בפועל (ובעינינו: הגאולה בפועל) זהו התוכן דיום החמישי – בשיעור נפרד לעצמו.

והנה, בקביעות שנה זו להיותה שנה מיוחדת – "אראנו נפלאות" – מצינו ענין מיוחד: שכבר בערב-פורים קוראים בתורה את השיעור חת"ת דיום המחרת – בקרה"ת באופן גלוי, ובברכה (והמשכה) לפנייה ולאחריה, כולל כל הפרטים שבשיעור (חת"ת) דפורים, כפי שקראנו זה עתה.

והיינו, שבשנה זו מצרפים את שני השיעורים יחד: את הבקשה דהגאולה (– י"ג מדה"ר), והגאולה בפועל (י"ג מדה"ר בפועל). – אע"פ שמצד שיעורי החת"ת ה"ה שתי עבודות נפרדות.

אלא שביחד ע"ז שבשנה זו ישנו ענין הגאולה בפועל כבר בע"פ, הרי לאידך גיסא, מזה שגם בשנה זו השיעור חת"ת דהגאולה בפועל הוא דוקא בפורים, מובן, שבפורים הגאולה בפועל היא בפרטיות יותר, ובאופן נעלה יותר.

ונמצא, שהחילוק בשנה זו בין ערב פורים ופורים הוא בב' דרגות בגאולה גופא: גאולה למע' מגאולה.

והנה, התחלת היו"ט דפורים (בכל עניניו) הוא עתה בתפילת המנחה דתענית אסתר. שלכן, אע"פ שאומרים תחנון בתענית אסתר בשחרית, אין אומרין תחנון במנחה. ועד כדי כך, שהתחלה זו מתגלה בפועל בתפילתם של ישראל בערב פורים: "טרם יקראו ואני אענה כו". וע"פ המבואר לעיל, בהחילוק שבין ערב פורים ופורים (בקביעות שנה זו) – י"ל שגם בהתחלת היו"ט שבערב פורים יש ב' מדריגות בהתאם להנ"ל: א) "טרם יקראו ואני אענה". ב) "עוד הם מדברים ואני אשמע".

ובהקדים, דלכאורה הענין דורש ביאור והסברה: דמכיון שאומרים כבר ש"טרם יקראו ואני אענה", והיינו שבשעת הקריאה דבנ"י ישנו כבר המענה דהקב"ה על כל הקריאה דבנ"י – מהי

ההוספה בהמשך הכתוב כדבר חדש: "עוד הם מדברים ואני אשמע", שבשעה ש"הם מדברים" – קריאת בנ", הקב"ה הוא אך ורק במעמד ומצב ד"ואני אשמע"?! דלכאורה, שני הענינים נכללים כבר ב"טרם יקראו ואני אענה!"

ועפ"י הנ"ל י"ל: ש"טרם יקראו ואני אענה" קאי על הדרגא הא' בגאולה, שבקביעות שנה זו – הרי בשעת קרה"ת ("יקראו", ועוד "טרם יקראו") ישנו כבר כל המענה דהקב"ה ("ואני אענה"). וכנ"ל, שכבר בערב פורים ישנו ג"כ הפועל דהגאולה (דדרגא זו), ולא רק הבקשה דבנ".

משא"כ בנוגע לדרגא העליונה יותר – שלימות הגאולה, הרי בשעת קרה"ת דערב-פורים ("הם מדברים") שענינו הבקשה דהגאולה (דהמדריגה הב') – מילוי הבקשה איננו עדיין. משום שמילוי בקשה זו הוא ענין לעצמו בשיעור נפרד לעצמו השייך רק ליום המחר!

ומה שישנו עתה הוא רק: "ואני אשמע". והיינו, שמצד אתעדל"ע הקב"ה נמצא במעמד ומצב ד"אשמע" לבקשה זו, ועד, שה"אשמע" הוא בכל ה"אני" דלמעלה. – וכמדובר כמ"פ, ש"אני" קאי על ספירת המלכות הקשורה לספירת הכתר, כולל כל המדריגות שבכתר עד לתכלית השלימות שבו, כתר העשירי, ועלי' העשירית, ששייך לשלימות הגאולה – "גאולה האמיתית והשלימה".

ועפ"ז י"ל הביאור בהאמור לעיל (עכ"פ, בדרך אפשר) שגם לע"ל ישנה גאולה למע' מגאולה: דמכיון ש"שכר מצוה מצוה" – הרי כמו שבזמן הגלות, הגאולה דפורים היא נעלית יותר מגאולת ערב פורים ("א באזונדער ענין"), [ועד"ז בשנים שלפנ"ז, שגאולת פורים לחוד וגאולת פסח לחוד] – כמו"כ יהי' לע"ל, שבגאולה גופא ישנה גאולה למע' מגאולה, ועד, לגאולה האמיתית והשלימה בתכלית השלימות.

– שאז גם הקיבוץ גליות יהי' בתכלית השלימות "עוד אקבץ עליו לנקבציו", שבזה מודגש הענין ד'אהבת ישראל' בתכלית השלימות.

והעיקר, שנזכה תומ"י לשלימות הגאולה – גאולה האמיתית והשלימה. ובפרט, בעמדנו בערב פורים שאז נותנים צדקה באופן מיוחד, באופן ד-ג' פעמים. שקשור ל"אוריין תליתאי ועמא תליתאי".

ובפרט, שמקשרים דיבורים אלו עם עשיית כ"א מהנמצאים כאן לשליח, או שלוחה, לצדקה. שצדקה ממהרת ומזרזת עוד יותר את הגאולה, ועד לשלימות הגאולה.

ובמיוחד, שמערב-פורים אשתקד עברה שנה שלימה שבה ניתוסף במעשינו ועבודתנו. אע"פ שכבר לפנ"ז היתה ההכרזה דנשיא דורנו שכבר גמרו את כל מעשינו ועבודתנו, ועד כדי כך, שאפילו הכפתורים מצוחצחים כבר. ומה שחסר הוא רק ביאת הגאולה – בפועל ממש שבפועל ממש.

כלומר: על אף שגם עצם הענין דהפצת המעיינות חוצה הוא "קאתי מר דא מלכא משיחא" עצמו (ולא דבר נוסף ע"ז), והיינו שבשעת הלימוד בפנימיות התורה מתקיים "קאתי מר" בפועל [ע"ד הנ"ל, שבערב פורים ישנו הפועל דהגאולה] כמובן מהסיפור הידוע בזה – הרי אין לצאת בזה י"ח, אלא צ"ל ביאת הגאולה האמיתית והשלימה – הפועל ממש שבפועל ממש.

ועפ"ז (שעצם הלימוד בפנימיות התורה הוא "קאתי מר") יש לבאר דבר מוקשה. דלכאורה, מכיון שהבטחת "מלכא משיחא" שכש"פוצו מעיינותיך חוצה" "קאתי מר" – היתה לפני שנים רבות, שההבטחה היתה לבעש"ט בהיכל המשיח, (וכידוע הסיפור בזה) – היתכן שמלכא

משיחא מעכב את קיום הבטחתו כ"כ הרבה זמן?! – וע"פ הנ"ל י"ל שעצם הגילוי דפנימיות התורה והלימוד בה הוא (ג"כ) "קאתי מר" (אלא שצ"ל הבפו"מ שבפו"מ כנ"ל).

ולימוד זה כולל את תורת הבעש"ט. ובפרט, כפי שנתבארה בתורת חב"ד, שע"ז ה"ז נעשה ל"דם ובשר כבשרו" גשמיים, ועאכו"כ – "דם ובשר כבשרו" רוחניים.

ובזה מיתוסף, בעמדנו בשבוע דפ' "כי תשא את ראש בני". והיינו, שלא רק שכל בני בכל ימות השבוע הם במעמד ומצב ד"תשא", אלא גם ה"ראש בני ישראל" הוא באופן ד"תשא" – החל מנשיא דורנו. ועמו, כל הנשיאים שבכל הדורות כולם. ועאכו"כ נשיאי חב"ד: אדה"ז, ואדמו"ר האמצעי, ואדמו"ר הצ"צ, ואדמו"ר מהר"ש, ואדמו"ר נ"ע, ונשיא דורנו. והם עומדים כולם יחד, והולכים יחד תומ"י לאחר תפילת המנחה דתענית אסתר בשנת "אראנו נפלאות" – לפני תפילת ערבית, וחלוקת הצדקה בפועל (לגבאי צדקה או לעני) – לגאולה האמיתית והשלימה.

ובמיוחד, בעמדנו בסיום היום הרביעי שבו ניתלו המאורות, שאז היו שניהם "שני המאורות הגדולים". ויתירה מזה, ע"י הירידה שנעשית אח"כ בלבנה – הרי ירידה צורך עלי' – שע"ז נפעל שלע"ל יקויים "והי' אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהי' שבעתיים כאור שבעת הימים". שהפי' בזה, כל שבעת הימים יחדיו, שלכן ה"ז בגימטריא "גש"ם" – ז' פעמים ז' פעמים ז'. אלא שעתה ה"ז ברמז, ותומ"י בגאולה ה"ז יהי' בגלוי.

ובפרט, שביום הרביעי גופא עומדים אנו לאחר תפילת המנחה, שפעלה כבר את העלי' דהלבנה שנעשתה ע"י ירידתה. וכל זה – עוד לפני תפילת ערבית, ולפני חלוקת הצדקה.

ויה"ר, שכ"ז יהי' עוד לפני עשיית השליחות לצדקה בפועל, מיד לאחר הזכרת הענין.

ועוד – והוא העיקר – שכאו"א מחליט להוסיף עוד יותר בשליחות דכאו"א מבנ"י. ובפרט בעמדנו בימי הפורים שאז הי' "קיימו מה שקיבלו כבר", והיינו, שה"קיבלו כבר" שהי' במ"ת, שבנ"י קיבלו את הציווי דהקב"ה להיות שלוחו – הרי בפורים נעשה בזה ה"קיימו", שישנה כבר ההחלטה בזה להיות שליח אמיתי דהקב"ה.

ותומ"י יקויים בפשטות הגילוי ד"שלוחו של אדם כמותו" – "והיו עיניך רואות את מוריך", ראי' שחודרת בו לגמרי. והיינו, שלע"ל יתגלה לכ"א גילוי נעלה יותר אפילו ממשה רבינו שנאמר בו (בשיעור היומי) "לא תוכל לראות את פני . . . וראית

את אחרי פני לא יראו", וכמבואר בכמה מקומות, החל מסוד וקבלה שבתורה.

– אבל, הרי תכלית הכוונה היא בעולם העשי' דוקא, בתחתון שאין תחתון למטה הימנו. וממילא מובן שהעיקר הוא, שכ"ז נמשך מהסוד ודרוש ורמז ופשט שבתורה – לעולם הפשט, עולם המעשה. ותומ"י ממש, ולא עיכבן אפילו כהרף עין.

ובפרט, שכ"א מחליט: שעד כמה שעבודתו עד עתה היתה כדבעי למהוי, ובפרט העבודה דתענית אסתר בשנת "אראנו נפלאות" – ה"ה מחליט להוסיף ע"ז. ומתחיל להוסיף בפועל, ועד להוספה שבאי"ע לגמרי. שזה קשור במיוחד לשמו של נשיא דורנו, יוסף יצחק: שההוספה (יוסף) היא באופן ד"כל השומע יצחק לי" (יצחק) למע' מכל מדידה והגבלה.

ומזה ממשיכים בפרשתנו – בנשיאת ראש דכאו"א מבנ"י. ובאופן, שהנשיאת ראש פועלת במעשה דיבור ומחשבה שלו.

וה"כי תשא את ראש בני"י" הוא עד כדי כך, שכל שבעים אוה"ע משתתפים ב"אקבץ עליו לנקבציו" דבנ"י.

וה"כי תשא את ראש בני"י" הוא עד כדי כך, שכל שבעים אוה"ע משתתפים ב"אקבץ עליו לנקבציו" דבנ"י.

ועד"ז בנוגע לבהמ"ק, שמבהמ"ק השני שכולל גם את בהמ"ק הראשון, ב' נקודות (ציר"ה) – באים תומ"י לבהמ"ק השלישי, ג' נקודות (סגו"ל). ואדרבה, בבנין בהמ"ק השלישי נפעלת על"י גם בבהמ"ק הראשון והשני, כמו שהנקודה השלישית בסגו"ל מגביהה ומרימה את השתי נקודות דציר"ה. ועי"ז נעשה הסגו"ל – "עם סגולה".

וה"עם סגולה" מקבל מהקב"ה את הסגולה, שהיא בבחי' מציאה. וכדמצינו בגמ' שסגולה קשורה עם מציאה: "קבל מן הקטן יעשה לו סגולה", ד"אימור מציאה אשכח".

והעיקר שנזכר לכ"ז בפועל, בגאולה האמיתית והשלימה, שאז יקויים היעוד "מחה אמחה" הן ד"זכר עמלק" והן ד"זכר עמלק" בשלימות.

ומפ' כי תשא ממשכים בפרשיות ויקהל ופקודי.

ועוד ועיקר, שזוכים ל"ויקרא אליו" בבהמ"ק השלישי, "מקדש אדני-כוננו ידך". ותיכף ומיד ממש.

[אח"כ חילק כ"ק אדמו"ר שליט"א, שטר של דולר לצדקה].

יומן יום רביעי, י"ג אדר – תענית אסתר ה'תנש"א

לתפילת מנחה נכנס כ"ק אדמו"ר שליט"א בשעה 3:25 לערך, כשמעודד את שירת הניגון ד"ויהי בימי אחשוורוש", ובעלותו לבימה הסתובב לעודד כרגיל.

בקריה"ת עלה למפטיר כרגיל. בתפילה זו נכח קהל עוד יותר גדול מאשר בשחרית, והמונים הצטופפו ליד בימת הקריאה לשמיעת ההפטרה.

אחרי קדיש בתרא והכרזת הגבאי אודות תפילת מעריב בשעה 6:25, ניגש כ"ק אדמו"ר שליט"א לסטנדר השני (שהוכן עוד לפני התפילה) עם הסידור בידו הק', ופתח בשיחת קודש שארכה כ-25 דקות.

בשיחה הנפלאה דיבר כ"ק אדמו"ר שליט"א אודות המעלה שמיתוספת באהבת ישראל כשמתאספים ביחד, ובמיוחד בעת רצון שפירושו גם גילוי הרצון של כל יהודי ביחס לחברו, וקשר זאת לסיום ההפטרה "עוד אקבץ עליו לנקבציו", המורה על שלימות התאחדותם של ישראל בגאולה.

כמו"כ ביאר את ההבדל בין ערב פורים ליום הפורים שלמחרתו, כפי שמשתקף בשיעור החומש של כ"א מהם והקשר של הנושא לענין שתי הדרגות השונות במ"ש בקשר לתענית

ש"טרם יקראו ואני אענה" ואח"כ "עוד הם מדברים ואני אשמע". בהמשך האריך בענין ביאת הגאולה תיכף ומיד – ועד שעוד לפני חלוקת השטרות לצדקה תבוא כבר הגאולה.

בחלק האחרון של השיחה היתה התעוררות לתוספת מיוחדת בעבודת ה' בעילוי אחר עילוי, כראוי לימי פרשת "כי תשא את ראש" ולשנת "אראנו נפלאות", שעי"ז זוכים לנשיאת ראש בני ישראל ביחס לכל אומות העולם. בענין זה הזכיר את כל רבותינו נשיאינו באומרו:

"אז ניט נאָר אידן בכלל זיינען נשואי ראש, נאָר אפילו דער ראש פון אידן, אָנהויבנדיק פון נשיא דורנו, על דרך זה אויכעט ועמו די אַלע נשיאים פון כל הדורות כולם, על אחת כמה וכמה פון נשיאי חב"ד, אָנהויבנדיק פון בעל שם טוב און מגיד און דערנאָך נשיאי חב"ד במיוחד וואָס דאָס איז דאָך דער אַלטער רבי און דער מיטעלער רבי און דער צמח צדק און דער רבי מהר"ש און דער רבי נ"ע און נשיא דורנו" [= "שלא רק יהודים בכלל הם נשואי ראש, אלא אפילו הראש של בני", החל מנשיא דורנו, עד"ז גם ועמו כל הנשיאים של כל הדורות כולם, עאכו"כ דנשיאי חב"ד, החל מהבעש"ט והמגיד ואח"כ נשיאי חב"ד במיוחד שזהו הרי אדמו"ר הזקן ואדמו"ר האמצעי והצ"צ והרבי מהר"ש והרבי (מהורש"ב) נ"ע ונשיא דורנו"].

לקראת סיום השיחה דיבר על הביטול ומחיה המוחלטת של עמלק וזרעו באומרו: "אז ס'ווערט בטל [= שמתבטל] המן ובניו וזרעו אחריו, ביז ס'ווערט [= עד שנעשה] 'מחה תמחה' און [= ו] 'מחה אמחה את 'זכר עמלק', און [= ו] 'זכר עמלק', סיי אין אן אופן פון צוויי נקודות, סיי אין אן אופן פון דריי נקודות – וואָס דאָס איז דאָך דער חילוק פון זכר און זכר [= הן באופן דשתי נקודות, הן באופן דשלוש נקודות – שזהו הרי החילוק דזכר וזכר]", ובסיום חזר על ענין זה שוב.

אחרי השיחה ירד כ"ק אדמו"ר שליט"א מהבימה וחילק לכאו"א שטר א' של דולר לצדקה. בעת החלוקה חייך לילדים וילדות ולעוד כמה מהעוברים, ולכמה שביקשו ברכות – ברכם.

החלוקה ארכה 20 דקות, ובסיומה הכניס כ"ק אדמו"ר שליט"א דולר לסידורו, חילק למזכירים ולא' שהגיע זה עתה, הכניס פתק (שמישהו מסר במהלך החלוקה) לסידורו ויצא מביהכ"נ בשעה 4:42 כשמעודד בידו הק' את השירה בניגון הנ"ל.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

יצא לאור ע"י מטה לימוד הדבר מלכות

לתרומות והקדשות to donate or to dedicate future issues
mvarmalchus@gmail.com | 1234-4050-770

[להצטרפות לקבלת עדכונים בוואטסאפ](#)

באימייל:

mdvarmalchus@gmail.com

לשיחה ויומן - גרסת pdf:

https://drive.google.com/file/d/1Nnu--5q_hWP4Zjd2pVUIgxWYtPKhYZU4/view?usp=sharing